

Práce analyzuje situaci na české (resp. československé) výtvarné scéně sedmdesátých a osmdesátých let 20. století v souvislosti s vývojem kinetismu. Pokouší se odpovědět na otázku, zda a jak se zde kinetismus - jako syntéza výtvarného umění, architektury, divadla, filmu a hudby, ale i vědy a techniky - prosazoval po zániku stejnojmenné skupiny.

Práce je strukturována do tří základních celků. Po uvedení do problému pokusem o pojmové a časové vymezení kinetismu sleduje první celek počáteční, spíše ojedinělé pokusy o zachycení pohybu ve výtvarném umění první poloviny 20. století. Více prostoru je v jeho rámci věnováno dílu Zdenka Pešánka. Druhý celek je stručným náhledem do světového kinetismu v době jeho rozmachu, tedy v padesátých až sedmdesátých letech formou komparace a odkazu. Paralelně s hnutím na Západě sleduje dvě konkrétní uskupení kinetistů ve Východním bloku – moskevskou skupinu [Dviženije / Pohyb] a pražskou Syntézu.

Třetí, klíčový celek se soustředí na několik osobností v Čechách sedmdesátých a osmdesátých let, které svým přístupem k uchopení tématu zároveň reprezentují různé typy kinetismu - luminodynamismus a luminodynamický environment, kinetická díla čisté mechanická a dadaistická, variabilní struktury vznikající (a zanikající) participací diváka. Součástí třetího celku je také kapitola o presazích kinetismu do dalších výtvarných disciplín.